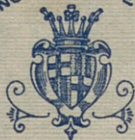

NOUVEL HOTEL

RESTAURANT

TELEFONEMAS | NOUVEL
TELEGRAMAS
TELÉFONO 14090

Barcelona

CALLE STA. ANA, 20

Grande Salle
1er concert

Sonate = Sammartini
variations = Beethoven
Adagio & Allegro = Boccherini

II

Concerto Saint-Saëns
en la
(cursat temps)

III

Melodie - Tchaikovsky
Vol du bourdon - Rimsky
Mélange - Albeniz
Danse du - Casals

Petite Salle
2^{on} concert

Sonate - Haendel
Suite - Bach
Tocatta - Frescobaldi

II

Phantasie/Stücke, op 73
Sonatine - Weber

III

~~Hand~~
variations
en la
Hand
Garde = ~~Hand~~ Beethoven
Mozart = Delmory
Ravennat - Ravel
Lapatrias = Jarama
Tota = Falla

TELEPHONE : NOUVEL
TELEGRAM : NOUVEL
TELEPHONE : NOUVEL

CHATELAIN
CALLE STA. ANA, 20

100 + 25 + visits

Piatrapulay

Probable	26	Figueras	?
	27	Barcelone	
	28	Barcelone	
res	<u>29</u>	Barcelone	a
	30	Barcelone	
	1	Ferri	
	2	Jabacull	
	3	Rens	
	4	Girona	

Rens	700	5500
Barraç.	900	800
Jabacull	800	6300
Girona	800	700
Girona	800	100
Canina	2100	135
AI	925	935
	<u>7025</u>	<u>7235</u>

Feb. 24

from 22

Feb. 25
from 22

Feb. 26

Jabacull
Barraç.
Barraç.
Rens
Girona
Figueras

- 2 Sabadell
- 3 Reus
- 4 Girona
- 5 Barcelona
- 7 Barcelona

= die i hora passaria
frontiera =

et à donner la préférence à la Direction pour
toute présentation ultérieure en Catalogue

5 Concerts 4.000

Piano -

$$5 \times 100 = 500$$

$$3 \times 25 = 75$$

$$\text{Veratys} \quad 100$$

675

4.875

2250

2.625

2 Labadill

3 Rens

4 Girone

5 Barulon

7 Barulon

2 al

$$3 \text{ Uiga} \times 750 = 2250$$

$$775 \quad 2325$$

4875

2325

2.550

{ 900 900
1450 2100

4500 (6
30 750

4000 (5
800

SISÈ I ÚLTIM CONCERT DE PRIMAVERA

Diumenge 29 d'Abril, a dos quarts de sis de la tarda

dirigit pel Mestre

PAU CASALS

amb la col·laboració de la violinista

JELLY D'ARANYI

la soprano

CONCEPCIÓ BADIA D'AGUSTÍ

i el Mestre

RICARD LAMOTE DE GRIGNON

PROGRAMA

I

WEBER

Obertura d'EL FRANC TIRADOR.

MOZART

CONCERT en *re* per a violí i orquestra.

(1.ª audició)

II

LAMOTE DE GRIGNON, Ricard

SEGUICI ELEGÍAC.

ESTRENA.

MOMPOU-LAMOTE DE GRIGNON, R.

SUBURBIS, suite, n.º 1.

MOZART

DEH! VIENI NON TARDAR (Aria de Les noces de Figaro).

CHIO MI SCORDI DI TE (Aria de Idomeneu).

(1.ª audició)

NON TEMER AMATO BENE (Aria amb obligat de violí).

(Id.)

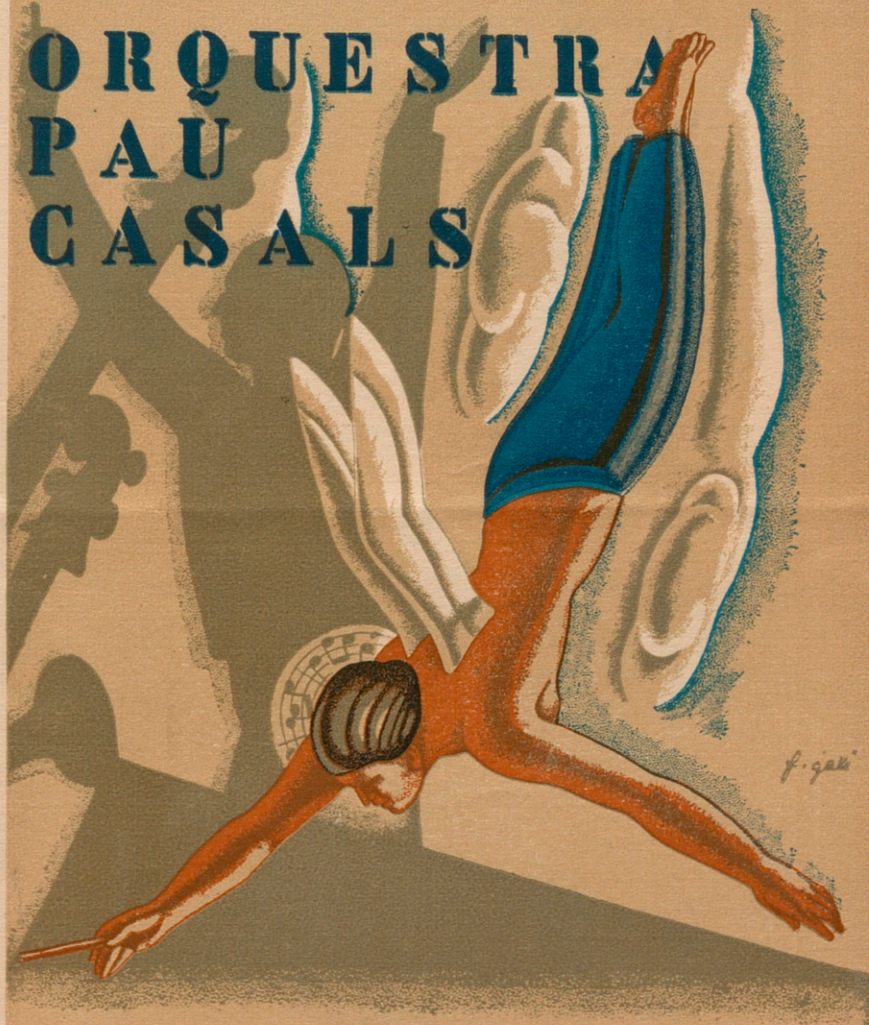
III

BEETHOVEN

CONCERT en *re*, per a violí i orquestra.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

ORQUESTRA
PAU
CASALS

Sèrie XXVII

Cinquè Concert de Primavera

25 Abril 1934

NOTES AL PROGRAMA

LES ÉOLIDES

CÉSAR FRANCK

Aquest poema simfònic és el primer dels que compongué César Franck. Data de l'any 1876, és a dir que en la producció d'aquest gran músic s'intercala entre l'Oratori, *Redempció* i les *Tres peces per a gran orgue*. Amb *Les Eolides* comença l'estil que Vincent d'Indy classifica de tercera època del seu mestre.

El compositor s'inspirà en la lectura d'un poema de Leconte de Lisle, proposant-se descriure en frases cromàtiques la cursa dels vents lleugers, els súbdits del déu Eol. Des del començ trobem aquesta forma cromàtica, ben franckista, en l'*allegretto vivo* en la major. L'orquestra de corda entra dolçament en un ritme lleuger de 6/8. Segueixen tocs isolats del clarinet i de l'oboè, als quals respon el violoncel, i aquells després es barregen amb la massa de corda.

El tema inicial és reprès en la *bemoll menor*. L'arpa i el corn s'hi ajunten i el tema va passant d'un instrument a l'altre en forma de canó; les escalles es barregen amb els arpegis i els ritmes sincopats. Segueix un intermedí de terceres i quartes, insistent el cromatisme al qual es sobreposa ben aviat el tema cabdal, conduint progressivament a un ple orquestral en el qual entren també els instruments de vent i percussió.

Fins al final persisteix el tema cromàtic, l'estructura del qual és semblant a la del *Tristany* wagnerià, però amb ben diferent significació psicològica.

PRELUDI DE PÉNÉLOPE

GABRIEL FAURÉ

Solament dues obres teatrals produí l'illustre mestre francès Gabriel Fauré: l'òpera *Prométhée*, estrenada a l'aire lliure a les Arenes de Beziers l'any 1900, i *Pénélope*, poema líric en 3 actes, amb llibre de René Fauchois, representat per primera vegada a Monte-Carlo el 1913 i reproduït tot seguit a París amb èxit extraordinari, que obligà a donar-ne un bon nombre de representacions. Producció del darrer temps de Fauré, és tinguda com una de les seves creacions més importants, que caldria haver donat ja en el nostre teatre d'òpera.

El preludi de l'obra que fem conèixer avui és d'una gran simplicitat i distinció, com d'habitud en la música d'aquest mestre. Comença l'orquestra amb un tema que representa la simplicitat de caràcter de Pénélope. Segueixen varies progressions que emmenen l'entrada del tema d'Ulises, exposat per la trompeta sola. Es reprès per tota l'orquestra amb

gran desenvolupament, fins que torna a aparèixer el tema del protagonista i amb la combinació de les dues esmentades frases musicals fineix el Preludi.

SAUGEFLÉURIE

VINCENT D'INDY

• Fem també conèixer en aquest programa una bella composició de Vincent d'Indy, l'insigne Mestre, a qui referem suara un just homenatge, en honorar-nos amb la direcció dels nostres concerts, poc temps abans de morir.

L'obra pertany a la primera època del compositor, durant la qual produí partitures tan notables com la trilogia *Wallenstein* i la *Primera Simfonia*, sobre un tema muntanyenc. Entre aquestes dues produccions compongué el mestre la que executen avui (l'any 1882) sobre una llegenda de Robert de Bonnières, amb el poètic i suggestiu títol de *Sauge-fleurie*, nom de la fada protagonista de l'acció.

Heus ací, traduït literalment de l'original francès, el conte de fades que va al davant de la partitura:

SALVIAFLORIDA

Una vegada era una pobra Fada,
tota soleta al món: *Sàlviaflorida*
era el seu nom... i feia goig de bo.
Vora d'un llac, tot florit de jonquilles,
vivía dins el tronc d'un salze buit,
i no deixava mai l'obac asil
com mai no deix' la perla sa petxina.
Mes, un bell jorn que caçava pel bosc
amb sa gossada i un seguici esplèndid
el Fill del Rei, encalçant amb gran fressa
del bosc al llac un cervol ja mig mort,
per veure els cans i l'encalç sense treva
i els perpunts relluents dels cavallers,
ella eixí del seu arbre... El Fill del Rei,
en veure el rostre aquell tan atractivol,
s'aturà al punt restant embadalit.
Sàlvia, sens que amagar-se en l'arbre intenti,
veient-lo tan gentil i ben plantat,
l'esguarda també, dret al seu davant
fitant les nines dels seus ulls serenes.
L'amor senzill, pudorós, s'enardí;
el Fill del Rei baixava els ulls en canvi...

Tots dos s'amaven sense haver res dit.

Amar un home era un cas mortal
per Sàlvia...
Ella, emperò, romangué boca closa
i des llavors ja no volgué sinó
estimar aquell bell Princep fins la mort.

.....
Doncs cap poder no es podia oposar
al lliure esmerç de son gentil coratge
ni a què triés son únic estimat.

.....
"Senyor, els jorns feliços són ben pocs.

.....
No us plau, no gens, la bella solitud?
No és dels enamorats ja l'habitud
estimar més, com més secret l'amor?
Restem ací sens por, si a vós bé us sembla;
els nostres ulls podran parlar-se a pier
i no tindrem un goig més enciser
que el d'ésser ben solets, tots dos, per sempre.
A prop de vós sento mon cor suau,
suau també és ja l'hora qui ens convida.
Oh mon senyor, jo us donc la meua vida,
preneu-la, doncs, prò sense interrogà'm.

.....
Amor i Mort estan sempre a l'aguait:
no creieu pas que aquella que jo ploro
se'n escapà... Ella es marcí ben prompte,
puix que a una Flor de Sàlvia era semblant.

Robert de Bonnières
Trad., J. Pena

LA TRAGÉDIE DE SALOMÉ

FLORENT SCHMITT

La música d'aquesta obra glossa un drama mímic basat en un poema de Robert d'Humières, l'acció del qual és com segueix:

PRELUDI. — Terrassa del palau d'Herodes que domina la Mar Morta. La serralada de Moab clou l'horitzó amb tons rosats i rogencs, dominats per la massa del munt Nebo, des del qual Moisés, en arribar a la terra de promissió, saludà Canaan abans de morir. El sol va a la posta. El profeta Joan travessa pausadament la terrassa i desapareix.

DANSA DE LES PERLES. — Teieres enceses esclareixen l'escena. La llum llur fa resplendir els brocats i joiells que curullen un cofre preuat. Herodias, cóncirova, hi endinsa ses mans, treient-ne un grapat de collars i de vels brodats amb or. Apareix Salomé: com ullpresa s'hi atansa, s'acota i s'abilla amb aquells i després, amb joia infantívola, assaja sa primera dansa.

R A M A

F. SCHMITT

LA TRAGÉDIE DE SALOMÉ, poema simfònic.

Preludi. — Dansa de les perles. — Encantaments a mar. — Dansa dels llampecs. — Dansa de l'esglai.

III

MUSSORGSKI

UNA NIT AL MUNT PELAT, fantasia de concert.

RIMSKI KORSAKOV

LA GRAN PASQUA RUSSA, obertura.

DIRECCIÓ: ALBERT WOLFF

PROG

I

C. FRANCK

LES ÉOLIDES, poema simfònic.

(1.ª audició)

FAURÉ

Preludi del drama líric PÉNÉLOPE.

(1.ª audició)

V. D'INDY

SAUGEFLURIE, llegenda per a orquestra.

(1.ª audició per l'O. P. C.)

II

MILHAUD

SAUDADES DO BRAZIL, suite de danses braseres
per a orquestra.

- I. Obertura.
- II. Sorocaba.
- III. Leme.
- IV. Ipanema.
- V. Gavea.

(1.ª audició)

ENCANTAMENTS A MAR. — Salomé és desapareguda. Les tenebres embolcallen Herodes, perdut en cabòries de luxúria i de paúra, mentre que Herodías l'espia a l'aguait.

Aleshores, damunt la mar maleïda apareixen unes llums misterioses, com si brollessin de la fondària. La silueta de la Pentàpolis engolida es dibuixa velada sobre l'aigua. Sembla com si els vells crims reconeguessin Salomé i la convidessin a fraternitzar amb ells; com si sobre un mirall màgic es projectés el drama que està covant en els cervells de la parella silenciosa, asseguda allà en mig la nit. La música comenta aquesta fantasmagoria demoníaca...

Aprés, una veu munta de l'abisme. Herodes, subjugat, escolta. Entre vapors que s'enlairen de la mar, brolla nua i irressitible la figura de Salomé. Ressona un tro llunyà. Salomé comença a dansar. Herodes s'aixeca.

DANSA DELS LLAMPECS. — Les tenebres cobreixen per complert l'escena i la resta del drama tan sols hom l'albira a través dels llampecs. Es la dansa lasciva, l'encalc d'Herodes, la fugida amorosa. Salomé enxarpada, els seus vels arrabassats per la mà del Tetrarca... Ella és tota nua uns moments, però Joan, apareixent de sobte, s'avança i la cobreix amb son mantell d'anacoreta. Moviment de furor d'Herodes, interpretat al punt per Herodías, qui amb un gest lliura Joan al botxí. Aquest se l'enduu i bentost reapareix duent el cap del profeta damunt una plata d'aram.

Salomé, triomfant, s'empara del trofeu i fa unes passes; després com colpida d'una sobtada inquietud, com si la veu del degollat li parlés a cau d'orella, corre fins a l'extrem de la terrassa i llença la plata a mar. Aquesta, tot d'una, es torna de color de sang, i mentre que una terror desfrenada invadeix Herodes, Herodías i els botxins, fent-los fugir afoflats, Salomé cau a terra en basca.

Salomé es retorna. La testa de Joan se li apareix, esguardant-la de fit a fit i després s'esfuma. Salomé tremola i s'aparta plena d'angoixa. La testa torna a aparèixer en altre indret de l'escena i l'esguarda de nou. Salomé vol fugir i les testes, multiplicant-se, brollen per tots cantons. Esborronada, Salomé es posa a voltar sobre ella mateixa, defugint les visions sangonoses.

DANSA DE L'ESGLAI. — Mentre Salomé dansa, esclata la tempesta. Un vent furient l'embolcalla; s'escampen núvols sulfurosos; l'oratge somou la mar. Els alts xiprers es vinclen tràgicament, i es migparteixen amb grans espetecs. Cauen llamps i esvincen les pedres del palau. El munt Nebo llença filames i tota la serralada del Moab s'arborat. Tot s'abat damunt la dansatriu, presa d'un deliri infernal.

UNA NIT AL MUNT PELAT

MUSSORFSKI

Es la més desenrotllada de les composicions instrumentals de Mussorgski. Constitueix un quadre simfònic, que l'autor retocà diverses vegades, sens dubte seguint els consells dels seus confreres i especialment de Rimski-Korsakov, qui va refer-ne tota l'orquestració. Conté aquesta

composició, plena de color i de vida, nombrosos elements imitatius i descriptius, comentant el següent programa, amb el qual el propi autor encapçala la seva obra.

"Sorolls subterranis de veus sobrenaturals. — Aparició dels esperits de les tenebres. — Aparició del déu Tchernobog (Satanàs). — Glorificació d'aquest i missa negra. — Sàbat. — Al més fort del Sàbat, sona al lluny la campana d'una església de poblet, dispersant els esperits de les tenebres. — Trenc d'alba".

La forma de l'obra és força clara, constituïnt com un *allegro* de simfonia, seguit d'un curt *andante*. Tenint en compte la data de sa creació (1867), quan l'escola russa tot just donava els primers fruits, podem ben classificar el seu autor entre els iniciadors d'aquella.

Es el més notable d'aquest poema simfònic la forta color pintoresca, la qualitat dels temes, i el seu ambient tonal i rítmic.

LA GRAN PASQUA RUSSA

RIMSKI-KORSAKOV

Aquesta obertura és una descripció intensament colorista de la gran festa de la Pasqua a la Rússia cristiana. Els cants de l'església russa en les solemnitats de Setmana Santa i de Pasqua han procurat a l'autor els elements primordials per a fer una Obertura que crida tot seguit l'atenció, tant pel caràcter del tema com per la color orquestral emprada per a l'exposició monòdica d'aquell. El compositor ha sabut desenvolupar la seva obra amb fers trets, acabant amb la darrera aparició del cant de Ressurrecció, presentat amb una grandesa verament apoteòsica.

Heus ací el text dels cants de Pasqua que han inspirat Rimski-Korsakov, transcrits per ell mateix en cap de la partitura:

"Que Déu s'alci i que els seus enemics es dispersin i que aquells qui l'odien s'enfugin davant sa faç. Que s'esvaneixin, com s'esvaneix el fum; i talment com la cera es fon al foc, que els pecadors morin davant la faç de Déu. (*Salm LXVII*).

I quan el Sàbat fou passat, Maria Magdalena i Maria, mare de Jaume, i Salomé compraren perfums per a embalsamar Jesús. I marxant de bon matí l'endemà del Sàbat arribaren al sepulcre quan el sol era ja eixit. I es deien elles amb elles: "qui ens llevarà la llosa de l'entrada del sepulcre?" I, en esguardar-lo, vegeren la llosa llevada, tot i essent força gran. I, entrant en el sepulcre, veieren un donzell assegut a la dreta, vestit de roba blanca, i elles restaren esbalaïdes. Ell els digué: "No tingueu pas por. Vosaltres cerqueu Jesús de Nazareth, qui ha estat encreuat; doncs és ressuscitat. (*Evangeli de Sant Marc, cap. XVI*).

I la bona nova s'escampà per tot l'univers, i aquells qui l'odiaven s'enfugiren del seu davant, esvanint-se com el fum.

Ressurrexit! canten els cors d'Àngels dalt el cel, al só de les trompetes dels Arcàngels, i al frec de les ales dels Serafins. *Ressurrexit!* canten els sacerdots als temples, entre núvols d'encens, a la llum dels ciris innombrables i al repic triomfant de les campanes.

AUDICIÓ CCCXVII

DE L'ORQUESTRA PAU CASALS

dirigida pel Mestre

ALBERT WOLFF

25 D'ABRIL DEL 1934